ogsaa til de her fra Danmark ventede delegerede. Man vilde ved dette udmærkede Foredrag angive Foreningens Formaal og i hvilken Aand Kongressen vilde arbejde. Det fremhæves deri, at man vil søge at faa ophævet alle de Uligheder, der opretholdes ved forskellig Religion, Farve, Klasse og Race. Kvindens Stemmeret anses for at være af største Vigtighed, og et af de virksomste Midler til Opnaaelsen af lige Rettigheder.

I mit Rejsebrev i »Hvad vi vil« for $^1/_8$ har jeg allerede nævnt nogle af Talerne fra Kongressen. Jeg vil endnu tilføje, at Frk. Hagemann fra Tyskland skildrede Kvindens Stilling dér, den var ikke lystelig, og Fru Guillaume Schack, der selv er tysk, men bor i London, og er en af Ligaens Æressekretærer, sluttede sig til hende, og gav et mørkt Billede af Kvindens Stilling i hendes Fødeland.

»Familistèren« i Guise, den lille Socialiststat, stiftet af Godin, havde sendt to delegerede til Kongresserne, af hvilke M. Sarrazin især vakte almindelig Sympati. Han talte om Vigtigheden af, at Kvinderne sluttede sig sammen. Armenieren M. Sevasly fortalte om de armeniske Kvinders beklagelsesværdige Stilling, og bad navnlig de engelske Kvinder hjælpe til at forhindre de Grusomheder, Kvinderne dér er udsat for.

Følgende Resolution vedtoges første Aften: 1) Den Indskrænkning i Rettigheder, som Vanen og Loven foreskriver Kvinden i Lighed med Manden, er uretfærdig og nedværdigende for Kvinden, og er direkte eller indirekte til Skade for Manden selv og for hele Samfundet. 2) Civilisationens og Humanitetens Fremskridt fordrer som Nødvendighed: Lighed mellem Kønnene paa det politiske som paa det sociale og industrielle Omraade. Det er derfor rigtigt og nødvendig, at gøre Mandens og Kvindens Stilling lige med Hensyn til personlige Rettigheder og Pligter. Heraf følger den samme Ret for Kvinden som for Manden, til at vælge og til at blive valgt til alle offenlige Stillinger i baade Stat og Kommune. Samme Ret til Ejendom, til at slutte Kontrakt, til Skilsmisse, til Formynderskab, Adgang til elementarisk og teknisk Undervisning samt til Universitetet, Adkomst til professionel og industriel Beskæftigelse.

Paa Mødet den næste Aften, paa hvilket Miss Cobden dirigerede, fremhævede hun, at Womens Franchise League havde, endskønt den endnu kun var en ung Forening, allerede politisk Indflydelse i England. Derpaa talte Mr. Haldane om det Lovforslag, han havde forelagt Parlamentet, og som er af følgende Indhold: »1) I alle Parlamentslove, der angaar Retten til at stemme ved politiske, kommunale og andre Valg, skal Ordet *han* ogsaa betyde *hun*. 2) Ingen Kvinde skal paa Grund af, at hun er gift, være udelukket fra Stemmeret ved saadanne Valg. 3) Ingen kan paa Grund af, at paagældende er Kvinde, udelukkes fra at vælges til at beklæde et Embede eller anden Stilling.« Stort Bifald ledsagede Mr. Haldanes Tale. Derefter talte Mrs. Bright og Mrs. Fenwik Miller om Dr. Hunters Skilsmisselov, der giver Mand og Kvinde samme Skilsmisseret. Ved sidste Parlamentssamling stemte 270 af Underhusets Medlemmer for Skilsmisseloven. Dr. Pankhurst talte om Arveretten. Den kvindelige Dr. Kate Mitchell takkede Mr. Haldane i varme Ord for hans Hengivenhed for Kvinden. Det vakte Munterhed, da de to Indiere Dadabhai Naoroji og Mouloi lod Forsamlingen forstaa, at de hinduiske Kvinder havde Medlidenhed med deres engelske Søstre, der var saa tilsidesat ved Uretfærdighed og ilde behandlet af Engelskmændene. »La Citoyenne« skriver i den Anledning: »Det er besynderligt at høre, vi som trode os hævede i alle Dele over Muhamedanerne og Budhisterne, som ved vore Missionærer som Mellemmænd, faa indført Biblen og de stærke Drikke fra vore Lande, og andre Redskaber for en vestlig Civilisation, som de meget godt kunne undvære«.

Blandt Talerne skal endnu kun nævnes Mrs. Cheliga-Lævy, Udgiverinde af Bulletin international des femmes, et Kvindeblad, som udkommer i Paris; det begyndte sin Virksomhed ifjor, og gaar ud paa Samarbejde mellem alle Landes Kvindeforeninger, hvilket dog vist vil blive vanskeligt at faa gennemført.

Som Slutning paa denne Kvindekongres, blev alle Mødets Deltagere indbudt til Mrs. Pankhurst, den anden af Ligaens Æressekretærer, til om Lørdagen mellem 4—7. Hun er gift med Dr. Pankhurst, en af Fredskongressens Medarbejdere. Hans Navn er kendt som *liberal* i politiske Kredse. I deres smukke Hjem, samledes man til Sang, Musik, Deklamation og Samtale, mens Forfriskninger bødes om. Det er meget almindeligt i London, at unge Damer uddanner sig til at deklamere, og for Betaling indbydes til at underholde Selskabet i private Familjer.

Samme Aften Kl. 8, samledes man til Fredskongressens Banket. Saaledes var de Festligheder og Møder, som de to Foreninger holdt, udmærket arrangeret, saa at ikke den ene forhindrede den andens Deltagere i at give Møde hver hos sig.

Tjenestepigernes Uddannelse.

Der er i Kvindebladet »Hvad vi vil« af 15de Juli skrevet en Del om Tjenestepigernes Uddannelse, hvori Hr. Villerup mener, at Forholdet mellem Herskab og Pige i Almindelighed ikke er, som det bør være, og at Skylden derfor ligemeget maa søges hos begge Parter. Det er vel nok rigtig, men der er dog et tredje, som vistnok har sin Del af Skylden, i al Fald for de københavnske Pigers vedkommende, og det er Pigernes Mødre. Vilde de opdrage deres Pigebørn mere fornuftig, end det nu for største Delen er Tilfældet, tror jeg, at Pigerne vilde vinde betydelig. Det er nemlig ganske almindeligt, at selv hvor Moderen har været en flink og dygtig Tjenestepige, lader hun sine Døtre tilbringe Tiden med at læse Romaner, pynte sig og spasere, ja, man kan endogsaa mange Steder se de unge i al Gemytlighed ryge en Cigar, medens Moderen udretter Husgærningen med den Bemærkning: »Herregud, lad dem have det godt, saalænge de kan; de kommer nok til at tage fat, naar de kommer ud,« eller: »Den Ulejlighed vil jeg ikke have, lad dem lære dem, der faar dem.« Forældrene ser paa Børnene med en